

foretaget, og Resultatet af Undersøgelsen foreligger for Finansudvalget, som vistnok oven i købet endnu ligger med Sagens Akter. Jeg har i alt Fald ikke hørt noget fra Finansudvalget siden den Tid.

Jeg maa bestemt holde paa, at der ikke findes noget som helst Grundlag for i Rigsdagen at rejse Krav om Penge til denne Mand. Jeg maa benytte Lejligheden til at sige, at jeg synes, det er forunderligt, at der altid i Rigsdagen kan findes Talsmænd for Folk, som vil have Penge af Statskassen, uden Hensyn til, om de juridiske og formelle Forudsætninger er til Stede. Denne Mand har for øvrigt faaet nogen Begunstigelse i Forhold til den oprindelige Kontrakt. Det ligger mange Aar tilbage, at der med Rigsdagens Samtykke er vist ham en Imødekommenhed. Naar man dernæst bebrejder Statsbanerne, at de ikke viser Manden Retfærdighed, saa vil det sige, at man bebrejder Statsbanerne, at de fastholder Statens Aktiver. Med hvilken Ret kan Statsbanerne gøre Forandring i Statens juridiske Rettigheder, med hvilken Ret skulde de uden Bevilling kunne forære Fordele bort, som Staten i sin Tid har erhvervet? Det har Statsbanerne ingen Ret til. Der kan ikke skaffes denne Mand Penge, uden at de ligefrem bevilges, og jeg maa hævde, at der efter min Opfattelse ikke er fjerneste Aarsag til at bevilge Erstatning til ham-

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Dermed kom Ministeren ind paa det centrale i Spørgsmaalet, og det var dette, at den højtærede Minister betragter det som Ministeriets Pligt at fastholde overfor Samfundets Borgere enhver Fordel, Samfundet paa noget tidligere Tidspunkt har tilakkorderet sig eller tiltvunget sig. Det er naturligvis et Princip, det kan ikke bestrides, og det kan heller ikke bestrides, at der er en vis Retfærdighed i dette Princip. Men det kan heller ikke bestrides, at dette Princip kan føre til Uretfærdigheder, der ikke har været tilsigtede fra den Side, der i sin Tid tilakkorderede eller tiltvang sig en Fordel. Det er ganske afgjort, at Statsbanerne ikke er i Stand til at give nogen Del af Statsbanernes Ejendom bort uden Bevilling, siger Ministeren. Men her er netop Tale om hos Bevillingsmyndigheden at faa en Bevilling til en Erstatning til Manden.

Hvis Manden kom og krævede, at Kontrakten skulde ophæves, vilde jeg sige: Det er dog vistnok meget vanskeligt at gøre det. Derimod vilde jeg finde det rimeligt, om

Statsbanerne afstod fra de ganske utilbørlige Fordele, de har modtaget sammen med det jyske Jernbaneselskabs Kontrakt. Og jeg er aldeles overbevist om, at ethvert Medlem af denne Forsamling — bortset fra den højtærede Minister, der af principielle Grunde bekæmper Sagen —, hvis de saa Forholdene paa Stedet, vilde erkende, at der bliver begaaet en himmelraabende Uretfærdighed mod denne Mand.

Den højtærede Ministers gentagne Paa-stand om, at Mandens Fader, da han købte Gaarden, og den nuværende Ejer, da han overtog den efter Faderen, har været vidende om Forholdet, gør ikke nogen som helst Forskel i min Opfattelse af Sagen, en Opfattelse, som jeg betegnede ved Udtrykket „bristede Forudsætninger“. Ministeren spurgte: Hvad er de bristede Forudsætninger? De bristede Forudsætninger er, at i sin Tid fik det jyske Jernbaneselskab ved en Kontrakt Lov til at tage en efter den daværende Ejers Mening ganske værdiløse Skrænt bort; det var sikkert ikke denne Ejers Forstaaelse af Kontrakten, at det nogen Sinde kunde udvikle sig til, at Jernbaneselskabet og senere Statsbanerne fuldstændig overskar hans Mark og gjorde ham det umuligt at færdes fra den ene Halvdel til den anden.

Kontrakten, siger Ministeren, er korrekt, den er god nok. Det erkender jeg, den er god nok, den er i sin Tid skrevet med uhyre megen Dygtighed. Den Mand, som indgik Kontrakten med det jyske Jernbaneselskab, har neppe anet Rækkevidden af den; men Kontrakten er, som sagt, god nok, Proces om den Sag kan ikke nytte noget. Det er ogsaa derfor, jeg kommer til Rigsdagen og siger: Statsbanerne gør den Mand Uret, og henstiller til Rigsdagen at gøre noget af denne Uret god igen. Jeg pegede navnlig paa, at foruden hvad der ellers er sket, er der i Aar sket dette, at Statsbanerne pludselig indtager et Areal paa 6 Skæpper Land og afrømmer Jorden. Ministeren siger, at naar man tager 6 Skæpper Land, har man ogsaa Brug for dem. Nej, højtærede Minister, Statsbanerne har i dette Øjeblik aldeles ikke Brug for, at der afrømmes 6 Skæpper Land. Hvis Medlemmer af Tinget, der vil gøre sig den Ulejlighed at tage derover, eller som tilfældigvis kommer dertil, vilde prøve paa Stedet at danne sig en Mening om Sagen, vilde de give mig Ret. Det er aldeles utvivlsomt, thi 6 Skæpper Land er et saa stort Areal, at der ikke kan være Tale om, at der kan skride Muldjord ned over Gruset, som kunde genere Aftagningen af dette Grus til Ballast i en saadan Grad, at det var nød-